

zgodovinski roman „Die Claudier“ 100.000 mark, da si je sezidal s honorarjem lepo vilo — ako bi to zmogli, potem bi pri nas ta ali oni bil lahko samo pisatelj. Toda ker je povsod uboštvo, treba imeti hrbet zavarovan s trdno službo! Lahko bi našel še drugih zgledov. Levstik n. pr. ne bi bil izkusil toliko bridkega v tistih letih, ko je brez stalne službe gledal v negotovo bodočnost. Kako lahko bi bil dovršil vseučiliške študije! Dà, po svoji darovitosti in učenosti bi bil s častjo zasedel lahko vseučiliško stolico. Res je sicer pozneje dobil sebi primerno mesto, a posnemati ga v njegovi trmoglavosti, ker ni hotel napraviti mature, ne bi jaz svetoval nobenemu mlademu možu. — Kolika nesreča n. pr. je bila za plodovitega Andrejčkovega Jožeta, da ni mogel dokončati niti gimnazijskih nauk, še manj pa akademično se izobraziti!...

Pa ne gledé na gmotno stanje, je neovržna resnica, da dandanes svet gleda v prvi vrsti na zunanost, na naslov: doktor, profesor, sodnik ... To še kaj veljá; kar je manj, se ne upošteva...

Ako hočeš torej kdaj v zboru môž povzdigniti svoj glas, moraš, da še enkrat poudarim, zavzemati neko odlično socialno mesto.

In sedaj k Tvojemu novemu sklepu! Ne boj se, ne bom Te dosti pregovarjal; če po vsej sili hočeš obrniti hrbet vzorom prejšnjih let, pa ga obrni — a dobro to ni! Z vzori se ni šaliti! Najbolje človek deluje v tistem poklicu, za katerega ima največ veselja in darú. Če boš mnogo izpreminjal, je nevarno, da ne bi sploh izgrešil prave poti in postal, kar bi bilo tako neizrečeno žalostno, — izgubljena eksistenca!! Mar jih ni še zadosti v našem majhnem narodu?! Mar jih ne vidiš dovolj na Dunaju?!

Ne daj se torej po nikomur odvrniti od svojega prvotnega sklepa; ostani zvest svoji „prvi ljubezni“, da rabim ta izraz; vztrajaj! Potem boš mogel govoriti o značajnosti, o trdni, neupogljivi volji!

Zdrav!

Tvoj

oče.

Dunajska elegija.

Nad mesto legala je noč.
Nešteto lučic zažarelo,
pri svitu njih pa je vzcvetelo
nebroj napol uvelih rož.

In jaz sem jih spoznal:
med njimi lilije nobene,
a vsaka v liste zasušene
ovijala je smrtno kal...

Vzletél pavlinčkov nočnih roj,
na čašah sladkih obsedel...
O, jaz pa sred razkošnih boj
po lilijah sem vzhrepenel...

Leo Levič.

Strujarjem.

„Umetnost sama sebi je namen.“
Če sebi le ves med in strup ponuja,
zakaj tako modrujete o nji,
naj vodi ta jo ali ona struja?!

Anton Medved.